

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcik

Osztályozás

308

Szerző

Hely

Cím

Mi boldog pestiek.

Idő

"1900"

Forrás:

Esti újság

Személy

Bp.

1900

VIII/II

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Mi boldog pestiek.

A mikor Petőfi megírta ismeretes versét a boldog pestiekről, bizony kezdetleges életmódot éltünk még akkor! Ha ma is élne, bizonyára több lelkesedéssel (és talán több gunynyal is) mondaná, hogy: mi élünk csak valódi, mi boldog pestiek! Mert széles e világon nincsen város, a melyben oly jól lehetne élni, mint Budapesten.

Jókor reggel, a mikor az udvarból igen élénken behallatszó porolási verseny fölriaszt álmodból s öltözködni készülsz, édes biztossággal gondolhatsz reggeli kifizésre, a mely máris ott áll az asztalodon, rendes kávéházadban. Sőt a fölül is biztos lehetsz, hogy nemcsak ott áll az asztalon, hanem, mire oda-kerülsz, már át is ment néhány ember kezén. Más, művelt városban nem bocsátják rendelkezésére a vendégnek az egész süteménykészletet, hanem megkérdik, hogy milyent kíván s ha kivételesen mégis eléje teszik a kosarat, hogy válogasson, van benne annyi jó ízű és tisztaság iránt való érzék, hogy csak azt fogja meg, a melyiket kiválasztotta; a többit nem tapogatja össze. De hát minálunk ezt nem tudják megtanulni s következőképpen minálunk sokkal több piszkot eszik a közönség, mint akárhol.

Tisztelt közönség! Boldog pestiek! Tudják-e önök, hogy mennyi viszontagságon megy át a süteményük, a mig megesszik? Nem tudják, de ne mondják, hogy jobb, ha nem is tudják, mert itt az egészségükről van szó és tisztába kell jönniük a dolgokkal. Hát először is

a pékműhely... nem, a pékműhelyek titkait nem tárom föl önök előtt, mert ez végzetes következményekkel járhatna a pékiparra. Ott kezdem a dolgot, hogy a pékműhelyben megszámlálják a süteményt, mikor a kihordónak átadják. Ez egy kéz. A kikordó megszámlálja a kávéházban. Ez két kéz. A pincér a süteményes kosárba teszi. Ez három kéz. Egy vendég megropogtatja. Négy kéz. Még négy vendég megropogtatja. Nyolc kéz. A pincér másik kosárba teszi, a melyben csak két-három darab van már. Kilenc kéz. A legtöbb esetben ezután csak ön veszi kezébe. Akkor is tíz kéz. Jó étvágyat és jó egészséget.

Volt egyszer egy kávé, a ki belátta ennek a szokásnak undorító és veszedelmes voltát s egy kis táblát akasztott a süteményes kosárok fölé, ezzel a fölirással:

A sütemény közt válogató kezek tisztaságáért nem vállal felelősséget a kávé.

A tréfás kísérlet eredménye az lett, hogy néhány vendég, a ki találva érezte magát, megsértődött és elmaradt, sokan meg üresen itták ki a kávéjukat. A fölírás másnap már nem volt látható.

Most pedig, hogy elfogyasztotta kávénak nevezett Isten tudja mijét, a főntebb leirt kifivel kiosztott nyolc-tíz krajcár borraivalót, ott hagyja a rosszul szellőztetett kávéházat s dolga után lát. Délben természetesen vendéglőbe megy, mert még nincs háromezer forint jövedelme, hogy megnősülhetne. (Mert a boldog Pesten nincs olcsóbb háztartás.)

Megeszi a levesét, (vastag disznózsir ize van) a sültet (ugynevezett általános szószszal) s a tésztát, mely vagy Kugler s ez esetben egyik fogára elég csak, de azért elég sokba kerül vagy házi tészta, mely esetben, akár sült, akár főtt, majd fölveti a margarin vagy faggyu ize. Boldogan, hogy ebédjének legalább felét magába erőszakolta, megissza maradék sörét (maradék volt az, még mielőtt az asztalára került) és szivarra gyújt. Majd fizet, (1 forint—1 forint 50 krajcár) három pincérnek borraivalót ad és átmegy a kávéházba feketére. Nyolc krajcár borraivaló, nagy füstnyelés és ismét dolga után lát.

Este felé örül, hogy megszabadult a munkától. Sétál és vacsorázni megy. Ilyenkor azonban vagy valami kis korcsmába, a melynek az a különlegessége, hogy a gazda goromba s a kiszolgálás gyalázatos, vagy egyik nagyon előkelő hotel-vendéglőbe, melyet fosztogatási rendszeréért kedvel a gavallér pesti. De a rendes déli vendéglőbe nem megy este senki.

Nyáron, ha nem oly mértékben boldog a pesti, hogy nyaralhatna valahol, szeret kijárni a Zugligetbe, a Svábhegyre. A villámoson, kedvező esetben, nyolcvan fillért fizet oda és vissza, a fogaskerekűn egy koronát. Mire azonban a fogaskerekűre fölszáll, holtra fáradt, mert a villámoson, természetesen, állva utazott, átkozván a természetet, hogy nem nőnek teremtette. Nos, azután pihenni szeretne a természet szabad öln. Nyugalmat óhajt. De hajh, hiába. Most Budapesten

nyugalmas helyet sehol sem talál. A temetőben se. Szeretne leheveredni a gyöpre, a hátára feküdni, hogy ne lásson egyebet, csak a kék vagy szürke eget. Csakhogy a gyöpre heverni tilos. Szeretne egy kis bokrétát fűzni vadvirágokból, de a gyöpre rálépni is tilos s így nem férhet hozzá a virágokhoz. A fáról is letépne egy szál virágot, ha utmutató tábla helyett az a tilalomtábla nem meredne feléje mindenhol: „Fát, csemetét kitépni...” stb. Szóval, gondoskodva van róla, hogy a szabadon se érezze magát szabadnak a boldog pesti ur.

De miért panaszkodom én azok ellen a rendszabályok ellen, a melyekkel a kirándulót sujtják bölcs szabályrendeleteink? Miért csapongok a távolban, holott a városban is lépten-nyomon a tilos szó mered felénk? A villamos kocsiban például annyi a tilalom, oly sokszor olvassuk ezt a szót, hogy: tilos, hogy leszállás után még néhány órahosszat látjuk a szemünk előtt lebegni.

Nem folytatom most azoknak a dolgoknak elsorolását, a melyekből a mi életünk áll. Azt hihetnék, hogy panaszkodom, zugolódom. Pedig eszembe se jut. Sőt határozottan és ismételtelen kijelentem, hogy hála a vendéglős és kávé-ipartestületnek, a fővárosi tanácsnak és egymásnak, mi élünk csak valódi, mi boldog pestiek!